

Hvis man gav kommunerne en kommunal medfinansiering af det sociale område i regionerne, så fik vi ikke disse meget, meget dyre taster til disse meget specialiserede institutioner, hvor vi jo i virkeligheden kan komme til at se den konsekvens, at det enkelte menneske i det kommunale budget boner op, fordi det bliver for dyrt. Når en kommune så kan se det, begynder den jo at kigge på, om der ikke kan findes andre metoder. Er der ikke en metode til at give det pågældende menneske et heldagstilbud eller et døgntilbud, som ikke er så dyrt?

Jeg ved godt, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti i denne sag har en utrolig tillid til kommunerne. Men det er ikke andet end 14 dage siden, at vi foreslog, at man lavede et maksimum for, hvor tit ældre skal have hjemmehjælp. Der mente ministeren, at det kunne man ikke gøre, for så ville alle kommunerne simpelt hen bare gå ned til, at der maksimalt kunne ydes hjemmehjælp hver 14. dag.

Det viser jo, at ministeren ikke har tillid til kommunerne generelt, men i denne her situation, med dette her lovforslag, hvor det drejer sig om de allerallersvageste mennesker, har ministeren, har Venstre, har Dansk Folkeparti tillid – en utrolig tillid.

Det, der så også har været en kilde til undren, er, at når der kommer en lang række henvendelser fra institutionsledere, fra organisationer og andre, som problematiserer den konstruktion, man har valgt, tager man ikke de problematiseringer alvorligt.

Jeg vil nævne et enkelt eksempel, som vi ikke har haft fremme i debatten: Det er jo sådan, at forsorgshjemmene nu skal gå fra at være finansieret dels af amterne, dels af staten til at være finansieret dels af kommune, dels af stat. Så har forsorgshjemslederne skrevet en meget venlig udtalelse om de problemer, som de kan se.

Et af de problemer, de kan se, er, at beliggenhedskommunen halvt er deres arbejdsgiver, og samtidig er de som forsorgshjemsansatte forpligtet, det har i hvert fald været deres forpligtelse hidtil, til at bistå en beboer i en diskussion med kommunen om, hvorvidt den pågældende skal komme videre i sin sag, videre i sit liv.

Hvad er så svaret på denne kasketforvirring, dette problem, som forsorgshjemslederne helt alvorligt og stiltødt rejser over for Folketingets Socialudvalg? Vi beder naturligvis om en kommentar, og hvad skriver ministeren så?

Kl. 15.45

I stedet for at gå ind i det her konkrete problem, som kasketforvirringen giver, skriver ministeren, at lederne på forsorgshjemmene fortsat vil leve op til deres ansvar og arbejde for, at borgere på forsorgshjem kommer videre i deres liv og ikke sander til på hjemmene.

Det er da virkelig at fortælle forsorgshjemslederne, at man er fuldstændig flintrende ligegladd med, at de har en ganske, ganske relevant indvending mod den finansieringsreform, der nu starter for dem. Der er ikke ét svar på, hvordan de skal håndtere den kasketforvirring.

Under et af de tidligere spørgsmål, som fru Pernille Vigsø Bagge rejste, kom det jo så også frem, hvor lidt man i virkeligheden kender til de her institutioner, som kommunerne nu tilsyneladende på sigt kommer til at overtage.

Vi havde jo stillet det meget kloge spørgsmål: Hvor mange institutioner har mere end 100 pladser med den konsekvens, at de skal lave udviklingsplaner? Jeg synes selv, at man skal lave udviklingsplaner, når der er meget, meget færre beboere. Af uransagelige grunde har ministeren så valgt 100. Så får vi at vide, at det drejer sig om 15 institutioner, men vi spørger så, hvor det er, at Lillemosegård eksisterer i dag, hvad det er for nogle institutioner, vi får efter svaret. Det spørger vi så om, og vi får en snak udenom. Det er først nu, hr. Hans Andersen fortæller her fra talerstolen, at det var en fejl. Man begik en fejl. Jamen hvorfor sagde ministeren så ikke det på et langt, langt tidligere tidspunkt? Hvorfor skal vi sidde og fedte rundt med åbenlyst urigtige svar? Hvorfor fik vi ikke straks besked om, at det var forkert?

Det er menneskeligt at fejle. Det har bare været vigtigt for os i hele det her forløb, at vi fik af-dækket, hvad det er for en viden, man har hos ministeren, hvad det er for en viden, de forskellige regeringspartier har, for vi har jo også undervejs i den her debat fået nogle noget overraskende beskrivelser, fordi det er specialiserede institutioner.

Skal de ligge i regionen? Dansk Folkeparti var ikke et sekund i tvivl, samtidig med at man gerne ville have nærhed, samtidig med at man stod fuldstændig fast på, at den 15. februar 2006 er deadline for, hvornår en kommune ensidigt kan træffe beslutning om, at den institution vil de gerne have.

Derfor er det meget, meget problematisk, at man gennemfører et lovforslag med den hast, der ligger bag her, i stedet for at gå ind i den diskussion, der har været igennem de sidste 20 år: